

Az első együttlétek

Первые свидания

Ha együtt voltunk, minden egyes óra
Ünnep volt, istenültünk összeforrva,
S nem létezett a földön más. Merész
S madártoll-könnyű voltál, szédülés
Fogott el, hogyha néztem, hogy robogsz a
Lépcsőn, fokokat átszökellve, és
Vezetsz a kertbe, titkos birtokodra,
Hová mint tükrön túli tájba lépsz.

Ha alkonyult, kegyelmesen kitártad
A kettős szárnyú szép oltárkaput,
S az éjszakában meztelen sugárzott
Szentséged, és lassan reám borult,
S ha felébredtem: „Légy ezerszer áldott!” –
Súgtam, bár vakmerőség volt az álmod
Áldásommal zavarni: kozmoszod
Pihent, s az asztalról az orgonákat
Vonzotta, kéklő árnyuk rád hajolt,
S meleg karodra, szemhéjadra bágyadt
Derengés kékje és nyugalma hullt.

S egy kristálygömbben csillogott a tenger,
Hegység magaslott, lüktetett a fény
Szilaj folyón, s a kristályt tenyeredben
Te tartottad, a trónon alva, csendben,
És – istenem! – enyém voltál, enyém.
Felébredtél, s a hétköznapi szónak,
Ahogy kimondtad, új fényt adva, már
A nyelvet is varázskörödbe vontad,

A mondatok felzengtek és lobogtak,
S az a szó: *te*, azt jelentette: *cár*.
Mindent megmásított kezed varázsa,

A tárgyakat – a kancsót, tálat is,
Úgy állt közöttünk, mint posztján a strázsa,
A rezzenetlen, érchomályu víz.

Nem kérdeztük az ösvényt, merre visz.
Mint szirmait, a nagyvilág kitárta
A városok csodás virágait.
A gyógyfüvek lábunk elé hevertek,
S minden madár fölöttünk szállt, s követtek
A folyóban cikázó halrajok,
Előttünk még a mennybolt is kitárult.

A sors már örülként loholt utánunk,
S kezében borotvát szorongatott.

(AZ [ARSZENYIJ TARKOVSZKIJ VERSEI](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)